

Beatrijs van den Brink is secretaris bij R&ZV Jason. Zij roeit vanaf 2006 bij RV Jason, momenteel in verschillende ploegen; dames en gemengd. Had tot eind 2010 een vaste wedstrijd ploeg die aan diverse regiowedstrijden heeft meegedaan met goed resultaat.

Veiligheid

Veilig vrijen en veilig varen. Wat hebben ze gemeen? In ieder geval plezier als je aan de regels houdt of juist als je die helemaal los laat. Dat eerste is de bedoeling, het laatste vaak de praktijk. Veilig roeien blijkt op papier een haalbare klus. De praktijk is weerbarstiger.

“Als ik in een ‘flow’ zit vergeet ik alles”, sprak de boeg uit de ongestuurde gladde vier die de haven als oefenwater heeft. “Dat de harde wind ons op de verkeerde wal brengt, hebben we dan niet in de gaten. Echt zalig is dat.”

“Die skiffeur die jullie toen omver roeiden, dacht daar anders over”, het zoveelste ongeval op ons roeiwater memorerend. Twee boten aan gort en de schrik zat er goed in. Niet alleen de roeiers, maar ook het bestuur krabde zich achter de oren.

De begroting had al geen ruimte voor veel nieuws in de loods en de verzekeraar kreeg onderhand wel een punthoofd van ons. Het tij moest worden gekeerd. Maar hoe?

Een heuse veiligheidscommissie was al in het leven geroepen en dat was geen overbodige luxe. De eerste A4-tjes op gebied van veiligheid hingen reeds in de loods.

“Risico’s horen bij het leven”, sprak een roeier die spannend varen prefereert boven veiligheid. Hij had de vaardigheden om ongemakkelijke situaties de baas te kunnen. Dat zijn ploeggenoten daar anders over dachten was voor hem ongemakkelijk. Al die veiligheidseisen vertroebelen het plezierig varen, luidde zijn motto. Moet je steeds weer nadenken, terwijl het roeien je juist moet ontspannen. Uit het hoofd komen wordt een hele klus.

“Getver”, sprak een opstandige roeister. “Wel goed hoor die regels, maar onderhand kan je nergens meer handelen naar gevoel. Ik heb zo’n hekel aan al die regeltjes. Dat voel je toch allemaal op je klompen aan wat je moet doen op het water. In het verkeer let je ook op en voorkom je dat je anderen omver racet. Je denkt toch niet dat ik de betekenis van al die borden weet en alle verkeersregels ken. Tot nu toe is dat geen probleem.”

“Kan zo zijn”, antwoordde ik haar, maar hier gaat teveel mis momenteel. “Je zal toch iets moeten doen.”

Roeiers kunnen een leidraad op papier wel gebruiken. Het toepassen moet inslijten. Een kwestie van geduld.

In Venetië waren in juni tijdens de jaarlijkse internationale Vogalonga de opvattingen van de deelnemers van onze vereniging hierover verdeeld. De leiding van dit uitstapje hield veiligheid hoog in het vaandel en ter plekke werd een verdeling van roeiers over de verschillende boten bepaald. Goede en krachtige roeiers werden uit elkaar getrokken. Veiligheid boven alles.

De roeiers die gewend waren van alles een wedstrijd te maken, zaten tandenknarsend tussen de toerroeisters die een andere insteek hadden.

“Als ik had geweten dat ons geoliede ploegje uit elkaar gehaald zou worden had ik deze trip niet gemaakt”, sprak een teleurgestelde roeier. “Venetië is fantastisch, maar ik had na iedere tocht heel wat wijn nodig om al die blokkeringen van overdag weg te spoelen. Ook lekker hoor, maar daar kwam ik niet in eerste instantie voor.”

“Het leven is risico’s nemen”, memoreerde de eerder genoemde roeier nogmaals. “Je leeft maar een keer, dus remmen los en gewoon gaan. Wie niet vaardig is, moet thuisblijven.”

